

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 175 (XIX) — Nr. 853

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 12 decembrie 2007

SUMAR

	<u>Pagina</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 999 din 6 noiembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 215 alin. 3 din Codul penal	2-3	Decizia nr. 1.072 din 20 noiembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 86 ¹ alin. 4 și art. 224 ⁴ din Codul de procedură penală	10-11
Decizia nr. 1.026 din 13 noiembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 70 și ale art. 82 din Codul de procedură penală	3-5	Decizia nr. 1.073 din 20 noiembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 alin. 2 din Codul de procedură penală, precum și a dispozițiilor art. I pct. 158 și pct. 185 din Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi.....	11-13
Decizia nr. 1.033 din 13 noiembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice	5-6	Decizia nr. 1.074 din 20 noiembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 și ale art. 109 alin. 2 teza întâi din Codul de procedură civilă	13-15
Decizia nr. 1.034 din 13 noiembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 100 alin. (1) din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României	6-7	Decizia nr. 1.078 din 20 noiembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată	15-16
Decizia nr. 1.069 din 20 noiembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 93 alin. (4) și ale art. 94 alin. (1) din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România.....	8-9		

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 999

din 6 noiembrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 215 alin. 3 din Codul penal

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 215 alin. 3 din Codul penal, excepție ridicată de Ionel Iacob în Dosarul nr. 4.872/233/2006 al Judecătoriei Galați.

La apelul nominal răspunde personal autorul excepției, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul autorului excepției, care susține că nevinovăția sa rezultă din declarațiile martorilor.

Reprezentantul Ministerului Public apreciază, mai întâi, că susținerile autorului excepției constituie aspecte de fapt asupra cărora este competentă să se pronunțe instanța de judecată învestită cu soluționarea cauzei pe fond, și nu Curtea Constituțională. Susține apoi că dispozițiile de lege criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate, indicând în acest sens jurisprudența în materie a Curții Constituționale, de exemplu Decizia nr. 253 din 20 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 272 din 24 aprilie 2007. Întrucât cele statuate prin decizia menționată își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 5 septembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 4.872/233/2006, **Judecătoria Galați a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 3 din Codul penal.** Excepția a fost ridicată de Ionel Iacob într-o cauză având ca obiect acțiunea penală privind săvârșirea infracțiunii de înșelăciune prevăzute în art. 215 alin. 1 și 3 din Codul penal.

În **motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia susține că dispozițiile art. 215 alin. 3 din Codul penal, care incriminează inducerea în eroare a unei persoane cu prilejul încheierii sau executării unui contract, intră în contradicție cu art. 45 din Legea fundamentală, privind accesul liber al persoanei la o activitate economică, deoarece „intruziunea statului în raporturile economice dintre părți este contrară textului și spiritului Constituției”.

Judecătoria Galați apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât incriminarea penală a înșelăciunii în contracte nu reprezintă o încălcare a dreptului persoanei de a accede liber la o activitate economică sau o încălcare a liberei inițiative. Arată că în toate legislațiile

europene înșelăciunea, fraudă sau escrocheria au fost incriminate și sever sancționate ca fapte de natură penală, în scopul protejării celor ce-și exercită cu bună-credință drepturile și libertățile economice, comerciale sau contractuale.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată și indică, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale, de exemplu Decizia nr. 391 din 12 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 707 din 5 august 2005.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 215 alin. 3 din Codul penal sunt constituționale, astfel cum a statuat și Curtea Constituțională în jurisprudența sa în materie. Totodată, textul de lege criticat reprezintă expresia prevederilor art. 73 alin. (3) lit. h) din Constituție, potrivit cărora Parlamentul are competența de a reglementa prin lege organică infracțiunile, pedepsele și regimul executării acestora, legiuitorul fiind liber să aprecieze atât pericolul social în funcție de care urmează să stabilească natura juridică a faptei incriminate, cât și condițiile răspunderii juridice pentru această faptă.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului și dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie dispozițiile art. 215 alin. 3 din Codul penal, care au următorul cuprins:

„(3) *Inducerea sau menținerea în eroare a unei persoane cu prilejul încheierii sau executării unui contract, săvârșită în așa fel încât, fără această eroare, cel înșelat nu ar fi încheiat sau executat contractul în condițiile stipulate, se sancționează cu pedeapsa prevăzută în alineatele precedente, după distincțiile acolo arătate.*”

În opinia autorului excepției, dispozițiile de lege criticate încalcă prevederile art. 45 din Constituție, referitoare la libertatea economică.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată că libertatea economică, consacrată de art. 45 din Constituție, pretins a fi încălcat, presupune libertatea oricărei persoane de a iniția și întreprinde o activitate cu scop lucrativ în condițiile legii, iar nu exercitarea acestui drept cu

rea-credință și crearea de prejudicii partenerilor economici prin inducerea acestora în eroare cu prilejul încheierii unor acte juridice. Acestea din urmă sunt fapte care intră în sfera ilicitului și nu sunt o expresie a libertății economice.

Ca atare, Curtea nu poate reține critica de neconstituționalitate potrivit căreia dispozițiile art. 215 alin. 3 din Codul penal, referitoare la infracțiunea de înșelăciune, contravin prevederilor art. 45 din Constituție.

De altfel, textul de lege criticat a mai constituit în repetate rânduri obiect al controlului de constituționalitate, iar prin

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

deciziile nr. 173 din 4 noiembrie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 624 din 21 decembrie 1999, nr. 215 din 14 aprilie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 478 din 7 iunie 2005, sau nr. 403 din 16 mai 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 526 din 19 iunie 2006, Curtea, pentru argumentele acolo expuse, care își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, a respins excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 215 alin. 3 din Codul penal sunt constituționale.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 215 alin. 3 din Codul penal, excepție ridicată de Ionel Iacob în Dosarul nr. 4.872/233/2006 al Judecătorei Galați.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 noiembrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,

Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.026

din 13 noiembrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 70 și ale art. 82 din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 70 și ale art. 82 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Dan Nemet în Dosarul nr. 7.461/1.401/2006 al Judecătorei Târgu Mureș.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită. Magistratul-asistent informează Curtea că autorul excepției a transmis la dosar note scrise prin care solicită admiterea excepției.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, considerând că textul de lege criticat nu încalcă dispozițiile din Legea fundamentală invocate de autorul excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 27 martie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 7.461/1.401/2006, **Judecătoria Târgu Mureș a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate**

a prevederilor art. 70 și ale art. 82 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Dan Nemet într-o cauză penală.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 82 din Codul de procedură penală sunt neconstituționale, întrucât permit audierea ca martor a persoanei vătămate numai dacă aceasta nu este constituită parte civilă sau nu participă în proces ca parte vătămată. Arată că, în opinia sa, sunt nesocotite dispozițiile art. 16 alin. (1) din Constituție, întrucât se instituie o diferențiere de tratament în ceea ce privește audierea persoanei vătămate. Astfel, atunci când persoana este audiată în calitate de martor, aceasta are obligația de a depune jurământ, în condițiile art. 85 din Codul de procedură penală, pe când în situația reglementată de textul de lege criticat (adică atunci când este constituită parte civilă sau participă în proces ca parte vătămată) persoanei vătămate nu îi incumbă o asemenea obligație. De aceea, autorul excepției susține că se creează o inegalitate juridică față de restul părților din proces, ca urmare a modului diferit de audiere. Mai arată că textul de lege criticat contravine și dispozițiilor art. 21 alin. (3) teza întâi din Constituție, pe care le interpretează în sensul că oferă magistratului „libertatea de a aprecia asupra unui material probator cât mai complet, exact și mai puțin subiectiv relatat de părți [...]”.

În ceea ce privește dispozițiile art. 70 din Codul de procedură penală, autorul excepției susține că audierea învinutului sau inculpatului ca martor ar trebui să se facă sub prestare de jurământ și că ar trebui să se ofere acestuia posibilitatea de a alege în ce mod să fie audiat, respectiv „ca învinuit, în condițiile procedurale actuale sau, dimpotrivă, ca martor”.

Judecătoria Târgu Mureș apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, fiind greșită concluzia autorului excepției potrivit căreia declarațiile persoanei vătămate pot fi diferite în funcție de modalitatea de audiere a acesteia.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt în deplină concordanță cu prevederile din Legea fundamentală invocate de autorul excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 70 și ale art. 82 din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins:

— Art. 70: „**Întrebări și lămuriri prealabile** — *Învinuitul sau inculpatul, înainte de a fi ascultat, este întrebat cu privire la nume, prenume, poreclă, data și locul nașterii, numele și prenumele părinților, cetățenie, studii, situația militară, loc de muncă, ocupație, adresa la care locuiește efectiv, antecedente penale și alte date pentru stabilirea situației sale personale.*

Învinuitului sau inculpatului i se aduc apoi la cunoștință fapta care formează obiectul cauzei, încadrarea juridică a acesteia, dreptul de a avea un apărător, precum și dreptul de a nu face nicio declarație, atrăgându-i-se totodată atenția că ceea ce declară poate fi folosit și împotriva sa. Dacă învinuitul sau inculpatul dă o declarație, i se pune în vedere să declare tot ce știe cu privire la fapta și la învinuirea ce i se aduce în legătură cu aceasta.

Dacă învinuitul sau inculpatul consimte să dea o declarație, organul de urmărire penală, înainte de a-l asculta, îi cere să dea o declarație, scrisă personal, cu privire la învinuirea ce i se aduce.

Învinuitului sau inculpatului i se aduce la cunoștință și obligația să anunțe în scris, în termen de 3 zile, orice schimbare a locuinței pe parcursul procesului penal.”;

— Art. 82: „**Persoana vătămată** — *Persoana vătămată poate fi ascultată ca martor, dacă nu este constituită parte civilă sau nu participă în proces ca parte vătămată.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice și celor ale art. 21 alin. (3) teza întâi care garantează dreptul părților la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea observă că autorul acesteia, interpretând *per a contrario* dispozițiile art. 82 din Codul de procedură penală, este nemulțumit de faptul că acestea nu permit audierea ca martor a persoanei vătămate în ipoteza în care aceasta participă în proces în calitate de parte vătămată sau dacă s-a constituit parte civilă. În concret, autorul excepției critică faptul că în aceste două ipostaze, de parte vătămată sau de parte civilă, persoana vătămată va da declarații fără să fie obligată să depună jurământ. Urmând firul acestui raționament, autorul excepției conchide că persoana vătămată ar putea să relateze aceeași

stare de fapt în moduri diferite, în funcție de felul în care depune declarația, sub prestare de jurământ sau fără prestare de jurământ. Or, o asemenea concluzie este inacceptabilă, întrucât pleacă de la o prezumție de nerespectare a dispozițiilor art. 57 din Constituție potrivit cărora cetățenii trebuie să își exercite drepturile și libertățile cu bună-credință, fără să încalce drepturile și libertățile celorlalți. În speță, această bună-credință se manifestă prin declararea adevărului în cursul procesului penal. Este de remarcat, de altfel, că subiect activ al infracțiunii de mărturie mincinoasă nu poate fi decât martorul, expertul sau interpretul. Niciuna dintre persoanele care au calitatea de părți în proces nu face declarații, în cadrul procesului, sub prestare de jurământ și nici nu poate fi acuzată dacă „face afirmații mincinoase ori nu spune tot ce știe privitor la împrejurările esențiale asupra cărora a fost întrebată”. Dacă, însă, persoana vătămată, după ce s-a constituit parte civilă sau a participat în proces ca parte vătămată, renunță definitiv la calitatea de parte în proces, atunci ea poate fi ascultată ca martor, aplicându-i-se regulile procedurale corespunzătoare ascultării martorilor.

În ceea ce privește inculpatul, este evident că posibilitatea de a face declarații referitoare la fapta și la învinuirea ce i se aduce reprezintă o concretizare a dreptului la apărare, neputându-i-se impune să facă declarații sub prestare de jurământ, pentru că ar fi expus în acest fel riscului autoincrimării (*nemo tenetur edere contra se*).

Curtea constată că nu se poate reține nici critica referitoare la nesocotirea prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție privind egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, întrucât situațiile avute în vedere de autorul excepției sunt esențialmente diferite, astfel încât este pe deplin justificată o reglementare diferită. Curtea Constituțională a statuat, prin Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, că „Principiul egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea, el nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite”.

Un argument în plus în sensul că nu este încălcat principiul egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice îl constituie faptul că procedura obținerii declarațiilor este identică pentru toate părțile din proces (inculpat, parte vătămată, parte civilă și parte responsabilă civilmente), potrivit art. 77 din Codul de procedură penală.

Oricum, potrivit principiului liberei aprecieri a probelor, care caracterizează procesul penal, probele nu au valoare mai dinainte stabilită și pot servi la aflarea adevărului numai în măsura în care sunt coroborate cu fapte și împrejurări ce rezultă din ansamblul probelor existente în cauză (art. 69 și 75 din Codul de procedură civilă). Prin Decizia nr. 324 din 14 septembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 958 din 19 octombrie 2004, Curtea Constituțională a statuat că „Nici procurorul și nici instanța de judecată nu-și pot întemeia soluția numai pe anumite probe, selectiv alese, întrucât chiar art. 63 din Codul de procedură penală prevede că probele nu au valoare dinainte stabilită, ci trebuie să examineze și să aprecieze totalitatea probelor administrate, să le coroboreze și să le stabilească pe cele care sunt pertinente pentru soluționarea cauzei sub toate aspectele și pe care se poate întemeia o convingere corectă și o soluție justă”.

În ceea ce privește prevederile art. 70 din Codul de procedură penală, criticate pentru neconstituționalitate, Curtea observă că acestea stabilesc o serie de reguli referitoare la modalitatea de obținere a declarațiilor învinuitului sau inculpatului, reguli care țin de tactica ascultării acestuia și care sunt premergătoare obținerii declarației. Autorul excepției nu reușește să releve nicio contradicție între textele de lege criticate și vreuna dintre dispozițiile Legii fundamentale.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 70 și ale art. 82 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Dan Nemet în Dosarul nr. 7.461/1.401/2006 al Judecătorei Târgu Mureș.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 noiembrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.033 din 13 noiembrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Octavian Pîrjol în Dosarul nr. 257/270/2007 al Judecătorei Onești.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 18 aprilie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 257/270/2007, **Judecătoria Onești a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice.** Excepția a fost ridicată de Octavian Pîrjol într-o cauză având ca obiect soluționarea unei plângeri contravenționale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 este neconstituțională, în integralitatea sa, deoarece la adoptarea sa „nu a existat un caz excepțional sau vreo situație extraordinară pentru a reglementa circulația pe drumurile publice printr-o ordonanță de urgență”. Lipsa unei situații excepționale rezultă și din faptul că „în preambulul

ordonanței nu s-a indicat care a fost cazul excepțional ce a determinat Guvernul să emită această ordonanță de urgență”. Ca atare, apreciază că actul normativ criticat contravine dispozițiilor art. 114 alin. (4) din Constituție, devenite art. 115 alin. (4) și (5) ulterior revizuirii acesteia.

Judecătoria Onești opinează în sensul temeiniciei excepției, deoarece „Constituția prevede posibilitatea Guvernului de a emite ordonanțe de urgență în cazuri excepționale sau în situații extraordinare, a căror reglementare nu poate fi amânată; însă la momentul adoptării, nu a existat un caz excepțional sau o situație extraordinară. Mai mult, lipsește din preambulul ordonanței nota de fundamentare cu indicarea cazului excepțional ce a determinat Guvernul să emită ordonanța. Nefiind indicat motivul și nefiind motivată urgența, întregul act normativ are caracter neconstituțional.”

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice este neîntemeiată pentru considerentele exprimate de Curtea Constituțională în Decizia nr. 575 din 19 septembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 889 din 1 noiembrie 2006.

Avocatul Poporului consideră că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 nu contravine normelor constituționale invocate, așa cum, de altfel, s-a pronunțat Curtea Constituțională prin Decizia nr. 575 din 19 septembrie 2006.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului și dispozițiile de

lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, cu modificările și completările ulterioare.

În opinia autorului excepției, actul normativ criticat contravine dispozițiilor art. 115 alin. (4) și (5) din Constituție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice a mai fost supusă controlului de constituționalitate, prin raportare la

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Octavian Pîrjol în Dosarul nr. 257/270/2007 al Judecătoriei Onești.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 noiembrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.034
din 13 noiembrie 2007

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 100 alin. (1)
din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor „art. 100 din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României”, excepție ridicată de Societatea Comercială „Darer Prescom” — S.R.L. din Aleșd în Dosarul nr. 7.859/111/CA/2006 al Tribunalului Bihor — Secția comercială și contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca

aceleași norme constituționale invocate și în prezenta cauză și cu o motivare similară.

Astfel, prin Decizia nr. 538 din 31 mai 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 423 din 25 iunie 2007, prin Decizia nr. 575 din 19 septembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 889 din 1 noiembrie 2006, și prin Decizia nr. 245 din 10 mai 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 612 din 14 iulie 2005, Curtea a respins excepția, reținând, în esență, că din expunerea de motive la proiectul de lege pentru aprobarea ordonanței criticate rezultă îndeplinirea dublei condiții prevăzute de art. 114 alin. (4) din Constituția nerevizuită, și anume existența cazului excepțional și a urgenței.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice schimbarea jurisprudenței în materie, Curtea constată că atât soluția, cât și argumentele statuate prin deciziile menționate în jurisprudența sa își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

neîntemeiată. Susține, în acest sens, că dispozițiile art. 100 din Legea nr. 86/2006 nu conțin norme contrare art. 15 alin. (2) din Constituție, acestea aplicându-se de la data intrării în vigoare a legii, și nu retroactiv.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 16 mai 2007, pronunțată în Dosarul nr. 7.859/111/CA/2006, **Tribunalul Bihor — Secția comercială și contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor „art. 100 din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României”**. Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Darer Prescom” — S.R.L. din Aleșd într-o cauză de contencios administrativ, având ca obiect soluționarea unei contestații împotriva unui proces-verbal de control și a unei decizii pentru regularizarea situației privind obligațiile suplimentare stabilite de organele de control vamal, emisă de Direcția Generală a Finanțelor Publice Bihor.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile art. 100 din Codul

vamal, care reglementează controlul ulterior al declarațiilor vamale, derogă de la dispozițiile art. 15 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora legea dispune numai pentru viitor, întrucât exercitarea controlului vamal ulterior creează, totodată, posibilitatea abuzului.

Tribunalul Bihor — Secția comercială și contencios administrativ și fiscal opinează în sensul netemeinicii excepției de neconstituționalitate, întrucât dispozițiile art. 100 din Legea nr. 86/2006 nu conțin în sine nicio normă cu caracter retroactiv.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, întrucât în cauză este vorba despre stricta aplicare a legii, iar nu despre o problemă de constituționalitate, dispozițiile constituționale invocate nefiind, în esența lor, încălcate în niciun fel.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 100 din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României sunt constituționale. În acest sens, arată că prevederile legale criticate referitoare la controlul ulterior al declarațiilor vamale dispun pentru viitor, urmând a-și găsi aplicarea de la intrarea în vigoare a legii.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului și dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, potrivit încheierii de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 100 din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 350 din 19 aprilie 2006. Din motivarea autorului rezultă însă că, în realitate, critica acestuia privește doar prevederile alin. (1) ale art. 100 din lege, cuprinse în cap. VI, intitulat „Controlul ulterior al declarațiilor”, astfel că asupra acestora se va pronunța Curtea Constituțională. Textul legal criticat are următorul conținut: „(1) *Autoritatea*

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1–3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 100 alin. (1) din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României, excepție ridicată de Societatea Comercială „Darer Prescom” — S.R.L. din Aleșd în Dosarul nr. 7.859/111/CA/2006 al Tribunalului Bihor — Secția comercială și contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 noiembrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

vamală are dreptul ca, din oficiu sau la solicitarea declarantului, într-o perioadă de 5 ani de la acordarea liberului de vamă, să modifice declarația vamală.”

În opinia autorului excepției, dispozițiile legale atacate contravin dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Constituție, privind aplicarea legii în timp.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională reține că dispozițiile art. 100 alin. (1) din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României sunt considerate contrare principiului aplicării neretroactive a legii civile, consacrat de art. 15 alin. (2) din Legea fundamentală, deoarece, susține autorul excepției, controlul ulterior al declarațiilor vamale, exercitat din oficiu sau la solicitarea declarantului de către autoritatea vamală, într-o perioadă de 5 ani de la acordarea liberului de vamă, nu se justifică și nu are o „legitimare incontestabilă”, deoarece rațiunea instituirii acestui control ulterior creează oportunitatea abuzului.

Curtea constată că aceste critici nu pot fi reținute și urmează să respingă excepția de neconstituționalitate ca neîntemeiată, pentru următoarele considerente:

Atribuția legală a autorității vamale de a exercita controlul vamal ulterior, într-o perioadă de 5 ani de la acordarea liberului de vamă și de a modifica, în consecință, declarația vamală nu are semnificația aplicării retroactive a dispozițiilor art. 100 alin. (1) din Legea nr. 86/2006. Rațiunea acestui control ulterior constă în necesitatea verificării de către organele competente a corespondenței dintre elementele înscrise în declarația vamală și realizarea în concret, pe parcursul celor 5 ani, a schimbului de mărfuri și bunuri dintre România și alte țări, în conformitate cu liberul de vamă acordat. De altfel, în exercitarea atribuțiilor specifice acestui domeniu se impune și actualizarea, pe cât posibil, continuă, dintre documentele pe baza cărora se efectuează operațiunile comerciale și care implică aplicarea unui anumit regim vamal și noile elemente de fapt și de drept care pot apărea în decursul a 5 ani. Acesta este și sensul dispozițiilor art. 41 alin. (1) și art. 42 alin. (1) din lege, potrivit cărora orice persoană implicată direct sau indirect în operațiunile având ca scop schimbul de mărfuri dintre România și alte țări este obligată să furnizeze autorității vamale, la cererea acesteia și în termenul stabilit, toate documentele și informațiile necesare, pe orice suport, precum și orice sprijin necesar și să le păstreze, pentru a fi supuse controlului vamal, timp de 5 ani calendaristici, indiferent de suportul folosit. Controlul vamal ulterior este declanșat fie din oficiu, în exercitarea atribuțiilor legale ale autorităților vamale, fie la cererea declarantului, acesta fiind interesat de modificarea datelor de referință înscrise în declarația vamală inițială. De altfel, înseși dispozițiile alin. (2)—(8) ale art. 100 — criticat de autorul excepției — reglementează situațiile în care, urmare a controlului vamal ulterior, se constată existența unor datorii vamale sau plata în plus a unor sume, autoritatea vamală luând măsurile corespunzătoare pentru încasarea diferențelor în minus sau rambursarea sumelor plătite în plus.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.069
din 20 noiembrie 2007referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 93 alin. (4) și ale art. 94 alin. (1)
din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor „art. 94 alin. (1) și ale art. 93 alin. (4) din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România”, excepție ridicată de Mamdouh Ahmed Mahgoub El Sayed în Dosarul nr. 3.366/302/2007 al Judecătoria Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită. Se prezintă interpretul desemnat în cauză spre a asigura traducerea, dl Dalati Bassam.

Magistratul-asistent învederează Curții faptul că partea Oficiului Român pentru Imigrări a transmis note scrise depuse la dosarul cauzei, prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, deoarece textele de lege criticate nu contravin prevederilor din Constituție și din reglementările internaționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din data de 20 aprilie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 3.366/302/2007, **Judecătoria Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor „art. 94 alin. (1) și art. 93 alin. (4) din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România”**. Excepția a fost ridicată de Mamdouh Ahmed Mahgoub El Sayed, având ca obiect o plângere împotriva unei hotărâri a Oficiului Național pentru Refugiați (în prezent Oficiul Român pentru Imigrări), prin care acestuia i s-a respins, ca inadmisibilă, cererea de acordare a accesului la o nouă procedură de azil.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că textele de lege criticate, prin aceea că prevăd că soluționarea plângerii are loc fără audierea străinului și fără citarea părților, încalcă dreptul la apărare și dreptul la un proces echitabil, drepturi ocrotite prin art. 21 și art. 24 din Constituție, precum și prin art. 6 și 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Judecătoria Sectorului 5 București apreciază că prevederile legale menționate nu aduc atingere dreptului la apărare al petentului și nici dreptului acestuia la un proces echitabil.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului

Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă. Susține, în acest sens, că dispozițiile legale criticate instituie o procedură specială, potrivit căreia instanța de judecată poate dispune luarea unor măsuri fără citarea părților și fără audierea străinului, dat fiind faptul că pentru a se ajunge în această fază este necesar ca anterior cererea sa de acordare a azilului să fi fost deja soluționată pe fond. Astfel, apare ca nejustificată prelungirea procedurilor, prin introducerea legislativă a unui nou ciclu procesual, având în vedere că îndeplinirea condițiilor pentru accesul la o nouă procedură de azil sau necesitatea rămânerii pe teritoriul României, după respingerea cererii de azil, se pot proba prin mijloacele de probă indicate de lege, în fața unei instanțe judecătorești.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 93 alin. (4) și art. 94 alin. (1) din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România sunt constituționale. În acest sens, arată că măsurile legale criticate „nu reprezintă un obstacol privind exercitarea dreptului persoanei, cetățean străin, de a fi asistat de un avocat ori de a beneficia de serviciile unui interpret, precum și de toate celelalte garanții procesuale care dau expresie conceptului de proces echitabil”. Totodată, arată că stabilirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești este de competența exclusivă a legiuitorului.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului și dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare și motivării autorului, prevederile art. 93 alin. (4) și ale art. 94 alin. (1) din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 428 din 18 mai 2006. Textele criticate au următoarea redactare:

— Art. 93 — Căi de atac:

„(4) În cazul depunerii plângerii, străinul poate cere să i se acorde permisiunea de a rămâne pe teritoriul României. Cererea de acordare a permisiunii de a rămâne pe teritoriul statului român se soluționează în regim de urgență de către instanța de judecată competentă, care se va pronunța în camera de consiliu, fără citarea părților, printr-o încheiere irevocabilă.”

— Art. 94 — Soluționarea plângerii:

„(1) Instanța soluționează plângerea, fără audierea străinului, în termen de 30 de zile, și pronunță o hotărâre motivată, prin care:

a) respinge plângerea; sau

b) admite plângerea, acordă accesul la o nouă procedură de azil și dispune ca structura competentă a Oficiului Național

pentru Refugiați care a emis hotărârea să analizeze cererea în procedură ordinară.”

În opinia autorului excepției, textele de lege criticate încalcă prevederile art. 21 — *Accesul liber la justiție*, art. 24 — *Dreptul la apărare* din Constituție, precum și ale art. 6 — *Dreptul la un proces echitabil* și ale art. 13 — *Dreptul la un recurs efectiv* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, raportate la art. 2 — *Dreptul la viață* și art. 3 — *Interzicerea torturii* din Convenție și la art. 1 din Protocolul nr. 7 la Convenție, intitulat *Garanții procedurale în cazul expulzării de străini*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională reține că dispozițiile legale criticate — art. 93 alin. (4) și art. 94 alin. (1) din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România — fac parte din Secțiunea 5 „*Procedura de soluționare a cererii de acordare a accesului la o nouă procedură de azil*” și conțin norme procedurale cu privire la soluționarea plângerii formulate împotriva hotărârii prin care Oficiul Român pentru Imigrări a respins ca inadmisibilă cererea de acordare a accesului la o nouă procedură de azil. Prin urmare, Curtea constată că nu se poate reține critica referitoare la încălcarea dreptului de acces liber la instanță, odată ce obiectul de reglementare al textelor atacate îl reprezintă tocmai modalitatea de exercitare, în fața instanței de judecată competente, a unei căi de atac, autorul excepției aflându-se, în momentul invocării excepției, tocmai în această etapă judiciară. Astfel cum rezultă și din jurisprudența Curții Constituționale, principiul consacrat de art. 21 din Constituție are ca semnificație faptul că nicio lege nu poate îngredi dreptul unei persoane de a se adresa instanțelor judecătorești pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime, însă legiuitorul, în virtutea competenței oferite de art. 126 alin. (2) din Legea fundamentală, poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, ca și modalități de exercitare a drepturilor procedurale, fără ca prin aceasta să se încalce dreptul de acces liber la justiție. Pe de altă parte, Curtea a reținut în jurisprudența sa că nici textul constituțional menționat, nici art. 6 paragraful 1 sau art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu consacră expres sau implicit dreptul la dublul grad de jurisdicție, drept ce este recunoscut doar în materie penală, relevante în acest sens fiind Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, precum și Decizia nr. 66 din 27 februarie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 169 din 4 aprilie 2001. De asemenea, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, prin hotărârea pronunțată în cazul *Golder împotriva Regatului Unit*,

1975, a statuat că dreptul de acces la tribunale nu este absolut, întrucât, fiind vorba de un drept pe care Convenția l-a recunoscut fără să-l definească în sensul restrâns al cuvântului, există posibilitatea limitărilor implicit admise chiar în afara limitelor care circumscriu conținutul oricărui drept.

În acest context, Curtea constată că Legea nr. 122/2006 reglementează o procedură specială — aceea a acordării azilului în România. Dispozițiile art. 93 alin. (4) și ale art. 94 alin. (1) din lege — criticate — fac referire, de asemenea, la procedura specială de soluționare a cererii de acordare a accesului la o nouă procedură de azil, etapă în care nu se mai justifică parcurgerea aceluiași pași procedurali ca și în procedura inițială, de cerere a acordării azilului. Astfel, soluționarea plângerii împotriva hotărârii de respingere ca inadmisibilă a cererii de acordare a accesului la o nouă procedură de azil este analizată fără a mai fi necesară audierea străinului, dat fiind faptul că hotărârea atacată a fost respinsă pe motive de inadmisibilitate, deci instanța de judecată va analiza rațiunile ce au întemeiat această soluție și care țin de neîndeplinirea corespunzătoare a condițiilor prevăzute de art. 88 din lege. Mai mult, instanța soluționează această plângere în termen de 30 de zile, ceea ce exprimă, încă o dată, condiția celerității în cadrul exercitării căii de atac specifice acestei proceduri.

Totodată, Curtea constată că în motivarea excepției de neconstituționalitate se face confuzie între *plângere* ca și cale de atac împotriva hotărârii Oficiului Român pentru Imigrări, care, după cum s-a arătat, se soluționează în termen de 30 de zile, fără audierea străinului, reglementată de art. 93 alin. (1) din Legea nr. 122/2006, și *cererea* pe care străinul o poate formula în fața instanței de judecată în temeiul art. 93 alin. (4) și (6) din lege și prin care solicită permisiunea de a rămâne pe teritoriul României până la pronunțarea instanței asupra plângerii. Această cerere se judecă în regim de urgență, fără citarea părților, soluția fiind pronunțată în camera de consiliu, regimul procedural special fiind pe deplin justificat prin natura obiectului cererii, acela de permisiune a rămânerii pe teritoriul României.

În concluzie, Curtea nu poate reține criticile de neconstituționalitate referitoare la contradicția dintre textele de lege examinate și prevederile constituționale și convenționale ce consacră dreptul de acces la instanță și dreptul la un proces echitabil, în condițiile în care, așa cum s-a arătat, solicitantul accesului la o nouă procedură de azil beneficiază, în această etapă judiciară, de exercitarea neîngrădită a tuturor garanțiilor procesuale pe care drepturile pretins a fi nesocotite le implică, printre acestea numărându-se, de exemplu, dreptul de a fi asistat de un apărător și de interpret.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 93 alin. (4) și ale art. 94 alin. (1) din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, excepție ridicată de Mamdouh Ahmed Mahgoub El Sayed în Dosarul nr. 3.366/302/2007 al Judecătoria Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 noiembrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,

Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.072
din 20 noiembrie 2007referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 86¹ alin. 4 și art. 224⁴
din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 86¹ alin. 4 și ale art. 224⁴ din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Sorin Liviu Vodă în Dosarul nr. 1.790/2005 al Tribunalului Mureș — Secția penală.

La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Ministerul Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 4 aprilie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 1.790/2005, **Tribunalul Mureș — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 86¹ alin. 4 și art. 224⁴ din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Sorin Liviu Vodă în dosarul menționat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că textele de lege criticate încalcă dreptul la apărare și dreptul la un proces echitabil, respectiv dreptul la o procedură contradictorie care „implică posibilitatea părților, dar și a judecătorului, de a lua cunoștință de toate piesele și observațiile folosite în toate fazele procesului penal, întrucât, în baza acestora, partea își va putea întemeia apărarea iar judecătorul ar putea să se pronunțe în mod obiectiv”. Se menționează că, în jurisprudența sa, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat în numeroase rânduri că dreptul la o bună administrare a justiției ocupă un loc important, astfel că o condamnare nu poate fi fundamentată numai, sau într-o măsură determinantă, pe declarații anonime; aceasta mai ales atunci când identitatea martorilor anonimi nu este cunoscută nici de judecătorul în cauză și mai ales dacă aceștia nu au fost ascultați de judecători, nu au fost ascultați în public și nici în prezența acuzatului.

Tribunalul Mureș — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că „prevederile legale criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate (...) nu îngrădesc cu nimic dreptul la apărare al inculpatului, textele fiind în acord cu prevederile art. 53 din Constituție, referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți”.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, referindu-se și la jurisprudența Curții Constituționale în materie, consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că normele criticate „nu sunt de natură să îngrădească dreptul părților de a beneficia de un proces echitabil, soluționării cauzelor într-un termen rezonabil, precum și dreptului de a fi asistate, în tot cursul procesului, de un avocat ales sau din oficiu”.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 86¹ alin. 4 și ale art. 224⁴ din Codul de procedură penală, având următorul cuprins:

— Art. 86¹ alin. 4: „*Documentele privind identitatea reală a martorului vor fi prezentate procurorului sau, după caz, completului de judecată, în condiții de strictă confidențialitate.*”;

— Art. 224⁴: „*Identitatea reală a investigatorilor sub acoperire nu poate fi dezvăluită în timpul ori după terminarea acțiunii acestora.*”

Procurorul competent să autorizeze folosirea unui investigator sub acoperire are dreptul să-i cunoască adevărata identitate, cu respectarea secretului profesional.”

Prevederile constituționale invocate în motivarea excepției sunt cele ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și cele ale art. 24 privind dreptul la apărare. Se invocă totodată art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că dispozițiile art. 86¹ din Codul de procedură penală, referitoare la protecția datelor de identificare a martorului, au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional sub aspectul unor critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 193 din 27 aprilie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 461 din 24 mai 2004, la ale cărei considerente face referire, și prin Decizia nr. 11 din 9 ianuarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 89 din 5 februarie 2007, Curtea, respingând ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate ridicată, a reținut că prevederile art. 86¹ din Codul de procedură penală nu aduc atingere existenței dreptului la apărare, „ci doar îl restrâng, în limitele stabilite de Constituție, și, de asemenea, există suficiente elemente procesuale de echilibrare a măsurilor reglementate prin aceste norme, în concordanță cu prevederile art. 24 și 53 din Constituție, republicată, precum și cu dispozițiile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale”.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția și considerentele deciziilor menționate sunt valabile și în prezenta cauză, inclusiv în ceea ce privește dispozițiile

art. 224⁴ din Codul de procedură penală, referitoare la măsuri de protecție a investigatorilor sub acoperire, criticate în raport cu aceleași dispoziții constituționale și cu argumente asemănătoare.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 86¹ alin. 4 și art. 224⁴ din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Sorin Liviu Vodă în Dosarul nr. 1.790/2005 al Tribunalului Mureș — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 noiembrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.073 din 20 noiembrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 alin. 2 din Codul de procedură penală, precum și a dispozițiilor art. I pct. 158 și pct. 185 din Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 alin. 2 din Codul de procedură penală, precum și a dispozițiilor art. I pct. 158 și pct. 185 din Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, excepție ridicată de Doru Colac în Dosarul nr. 4.060/45/2006 (nr. vechi 4.060/2006) al Curții de Apel Iași — Secția penală.

La apelul nominal se prezintă, pentru autorul excepției, apărătorul ales, cu delegație la dosar. Se constată lipsa celeilalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Doamna avocat Mariana Ștefan pune concluzii de admitere a excepției de neconstituționalitate, sens în care expune pe larg aspectele inserate în notele scrise.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 29 mai 2007, pronunțată în Dosarul nr. 4.060/45/2006 (nr. vechi 4.060/2006), **Curtea de Apel Iași — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 52 alin. 2 din Codul de procedură penală, precum și a dispozițiilor art. I pct. 158 și pct. 185 din Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi**, excepție ridicată de Doru Colac în dosarul de mai sus având ca obiect soluționarea unei cauze penale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților, art. 21 referitoare la *Accesul liber la justiție*, art. 124 referitoare la *Înfăptuirea justiției*, art. 23 alin. (1), (11) și (12) referitoare la libertatea individuală, prezumția de nevinovăție și legalitatea pedepselor, art. 129 referitoare la *Folosirea căilor de atac*, art. 20 referitoare la *Tratatul internațional privind drepturile omului* și art. 24 referitoare la *Dreptul la apărare*, precum și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la *Dreptul la un proces echitabil* și art. 2 și 4 din Protocolul nr. 7 adițional la Convenție referitoare la *Dreptul la două grade de jurisdicție în materie penală* și la *Dreptul de a nu fi judecat sau pedepsit de două ori*.

Astfel, autorul excepției susține că dispozițiile art. 52 alin. 2 din Codul de procedură penală referitoare la examinarea declarației de abținere sau a cererii de recuzare contravin principiului egalității în drepturi, dreptului la un proces echitabil și afectează imparțialitatea și unicitatea justiției, deoarece pune justițiabilul pe o poziție de inferioritate față de procuror. De asemenea, prin instituirea liberului arbitru ce permite instanței

de judecată să asculte partea interesată numai dacă găsește necesar se creează o situație de inegalitate a armelor juridice între părțile litigante.

Cât privește dispozițiile din Legea nr. 356/2006, autorul excepției arată că prin abrogarea textului care permitea controlul în recurs al unui hotărâri judecătorești sub aspectul legalității, se elimină un grad de jurisdicție și se încalcă liberul acces la justiție.

Referitor la prevederile care abrogă posibilitatea restituirii pentru completarea urmăririi, autorul excepției nu a arătat în concret în ce constă contrarietatea reglementării cu dispozițiile constituționale invocate.

Curtea de Apel Iași – Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile referitoare la procedura abținerii sau recuzării în materie penală nu instituie privilegii sau discriminări pentru părțile cărora li se aplică aceste prevederi. De asemenea, încheierea prin care se soluționează cererea de abținere sau de recuzare poate fi atacată cu recurs odată cu hotărârea prin care s-a soluționat fondul cauzei.

Cât privește criticile referitoare la art. 1 pct. 158 și 185 din Legea nr. 356/2006, Guvernul arată că nu pot fi primite, deoarece textele nu aduc atingere liberului acces la justiție. Eliminarea unui grad de jurisdicție nu poate fi apreciată ca limitând dreptul de acces liber la justiție, deoarece anterior cauza a fost examinată sub toate aspectele, atât în fapt, cât și în drept, în fața instanței de fond și a celei care a soluționat apelul, iar liberul acces la justiție nu presupune obligativitatea unui număr de trei grade de jurisdicție.

De asemenea, rațiunea abrogării prevederilor referitoare la restituirea dosarului la procuror pentru completarea urmăririi penale izvorăște din necesitatea eficientizării actului de justiție, tocmai în vederea asigurării dreptului la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil. În plus, dispozițiile legale criticate se aplică nediscriminatoriu tuturor persoanelor aflate în ipoteza normei, și, pe cale de consecință, justiția rămâne una imparțială și egală pentru toți.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Astfel, textele legale criticate se aplică în mod egal tuturor persoanelor prevăzute de ipoteza normei și nu se poate susține că aduc atingere principiului egalității în drepturi. Cât privește critica art. 1 pct. 185 din Legea nr. 356/2006, Avocatul Poporului arată că, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat în mod constant că, exceptând dublul grad de jurisdicție în materie penală, nici Constituția și nici vreun instrument juridic internațional nu prevăd câte grade de jurisdicție trebuie asigurate pentru soluționarea diferitelor litigii, căile de atac ce pot fi exercitate împotriva hotărârilor judecătorești ori condițiile procedurale de exercitare a acestora. De asemenea, potrivit prevederilor art. 385⁶ alin. 3 din Codul de procedură penală, în cauzele în care nu se face apel, motivele de casare nu se limitează la cele arătate în art. 385⁹ din același cod, iar instanța de judecată este obligată să examineze cauza dedusă judecătii sub toate aspectele. Ca atare, legislația procedurală penală asigură garanțiile necesare existenței dublului grad de jurisdicție în materie penală.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 52 alin. 2 din Codul de procedură penală, cu denumirea marginală *Procedura de soluționare în cursul judecătii*, precum și dispozițiile art. 1 pct. 158 și 185 din Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 7 august 2006, care au următorul conținut:

— Art. 52 alin. 2 din Codul de procedură penală: *„Examinarea declarației de abținere sau a cererii de recuzare se face de îndată, ascultându-se procurorul când este prezent în instanță, iar dacă se găsește necesar, și părțile, precum și persoana care se abține sau a cărei recuzare se cere.”;*

— Art. 1 pct. 158 din Legea nr. 356/2006: *„Articolul 333 se abrogă.”;*

— Art. 1 pct. 185 din Legea nr. 356/2006: *„La articolul 385⁹, punctul 17¹ al alineatului 1 se abrogă.”*

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 52 alin. 2 din Codul de procedură penală și art. 1 pct. 158 din Legea nr. 356/2006 au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional prin raportare la aceleași prevederi invocate și în prezenta cauză. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 565 din 11 iulie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 683 din 9 august 2006, și Deciziei nr. 680 din 11 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 698 din 16 octombrie 2007, Curtea Constituțională a statuat că prevederile legale criticate sunt constituționale.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziilor mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

În ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 pct. 185 din Legea nr. 356/2006 prin care s-a abrogat punctul 17¹ al alineatului 1 al articolului 385⁹, prin care s-a eliminat posibilitatea criticării pe calea recursului a unei hotărâri judecătorești pe motiv că este contrară legii sau că s-a făcut o greșită aplicare a legii, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată pentru următoarele considerente:

Referitor la încălcarea principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, Curtea Constituțională a statuat deseori că nu este contrară principiului egalității instituirea unor reguli speciale, inclusiv în ceea ce privește căile de atac, atât timp cât ele asigură egalitatea juridică a cetățenilor în utilizarea lor, condiție îndeplinită de textul de lege criticat în prezenta cauză.

De asemenea, prevederile de lege criticate nu încalcă prevederile art. 21 din Constituție, respectiv art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât dreptul la un proces echitabil nu presupune obligativitatea parcurgerii unui număr de trei grade de jurisdicție în materie penală. Așa fiind, textul criticat nu contravine dreptului la două grade de jurisdicție consacrat de art. 2 din Protocolul nr. 7 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Mai mult decât atât, recursul, ca și cale de atac, implică *eo ipso* posibilitatea de a repara ilegalitățile strecurate în apel,

neavând drept consecință rezolvarea unei cauze penale. Prin urmare, spre deosebire de calea de atac a apelului care urmărește îndreptarea oricărei greșeli de fapt sau de drept, recursul constituie o jurisdicție exercitabilă numai în cazuri strict determinate, definite *lato sensu* ca violări ale legii ducând la o judecată care nu poartă asupra fondului, ci exclusiv asupra corectei aplicări a legii. Iată de ce, prin menținerea punctului 17¹ al alineatului 1 din articolul 385⁹ din Codul de procedură penală, s-ar fi menținut o reglementare redundantă, imprecisă și generală care ar fi generat serioase confuzii.

Or, așa cum a mai statuat Curtea Constituțională în jurisprudența sa, de exemplu prin Decizia nr. 460 din

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 alin. 2 din Codul de procedură penală, precum și a dispozițiilor art. 1 pct. 158 și pct. 185 din Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, excepție ridicată de Doru Colac în Dosarul nr. 4.060/45/2006 (nr. vechi 4.060/2006) al Curții de Apel Iași — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 noiembrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.074
din 20 noiembrie 2007

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1)
din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 și ale art. 109 alin. 2 teza întâi
din Codul de procedură civilă**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 și ale art. 109 alin. 2 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Marius Coșereanu în Dosarul nr. 3.339/3/2007 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde autorul excepției, personal și asistat de avocat Mircea Constantinescu, cu împuternicire

28 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.153 din 7 decembrie 2004, instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, deci și reglementarea căilor de atac, este de competența exclusivă a legiuitorului și nu intră nicidecum în competența justițiabililor ori a instanțelor de judecată de a stabili pe cale jurisprudențială cazuri de așa zise hotărâri contrare legii. Acesta este sensul art. 129 din Constituție, text care face referire la „condițiile legii”, atunci când reglementează exercitarea căilor de atac, ca de altfel și al art. 126 alin. (2) din Constituție, care, referindu-se la competența instanțelor judecătorești și la procedura de judecată, stabilește că acestea „sunt prevăzute numai de lege”.

avocațială depusă la dosar, lipsind partea Direcția Poliției Comunitare Sector 6 București, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul autorului excepției, care, prin apărător, solicită admiterea excepției de neconstituționalitate. În acest sens, arată, în esență, că dispozițiile art. 7 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 sunt neconstituționale, întrucât prin instituirea procedurii prealabile se deschide calea unei duble interpretări: prima, potrivit căreia instituția angajatoare, împotriva căreia urmează a se îndrepta acțiunea de contencios administrativ, este protejată prin aceea că are posibilitatea ca, pe calea recursului grațios, să își îndrepte propria greșală prin retractarea sau modificarea actului administrativ; a doua, potrivit căreia procedura prealabilă este, în realitate, inutilă, deoarece, ca regulă, angajatorul nu soluționează în mod favorabil pentru angajat plângerea prealabilă, conflictul dintre aceștia ajungând, de cele mai multe ori, dar cu o întârziere nejustificată, în fața instanței de judecată competente.

Reprezentantul Ministerului Public arată că, deși poate fi reală susținerea potrivit căreia retractarea actului administrativ atacat are loc în puține cazuri, procedura prealabilă nu este nicidecum inutilă, iar obligația parcurgerii acestei faze procedurale înaintea exercitării dreptului la acțiune în fața instanței de contencios administrativ nu este de natură să încalce exigențele principiului accesului liber la justiție, consacrat de art. 21 din Constituție. Pentru aceste argumente, pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 27 aprilie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 3.339/3/2007, **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 și ale art. 109 alin. 2 din Codul de procedură civilă.** Excepția a fost ridicată de Marius Coșoreanu într-o cauză având ca obiect anularea unui act administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textele de lege criticate încalcă „flagrant” dreptul de acces liber la justiție, deoarece persoanele interesate se pot adresa instanței numai după îndeplinirea unei proceduri prealabile. În plus, consideră că prevederile art. 7 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 sunt susceptibile de interpretări, în sensul că, pe de o parte, autoritatea publică poate emite un act administrativ neîntemeiat, sub rezerva îndreptării ulterioare în cadrul procedurii prealabile, iar, pe de altă parte, persoana care se consideră vătămată este obligată să se adreseze mai întâi organului emitent, deși este știut faptul că „în foarte puține cazuri aceasta își găsește dreptatea la cel care a emis actul”.

Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal apreciază că dispozițiile de lege criticate, prin aceea că dispun parcurgerea procedurii prealabile anterior sesizării instanței, nu îngăduiesc accesul liber la justiție, acest drept putând fi exercitat în condițiile legii, după îndeplinirea respectivei proceduri. Textele de lege atacate au ca scop atenționarea autorității asupra nelegalității actelor sale și preîntâmpinarea unor litigii prin revocarea actelor administrative chiar de către autoritatea emitentă.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. Astfel, cu privire la constituționalitatea dispozițiilor art. 109 din Codul de procedură civilă, este indicată jurisprudența Curții Constituționale, de exemplu, Decizia nr. 409/2004. În ce privește critica de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, față de art. 21 alin. (1) și (2) din Constituție, se arată că acestea nu încalcă principiul liberului acces la justiție, instituirea unor proceduri speciale, cum este procedura plângerii prealabile, având rolul de a instaura un climat de ordine, indispensabil, în vederea exercitării dreptului constituțional pretins a fi încălcat.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale. Acestea nu contravin principiului liberului acces la justiție și nici dreptului la un proces echitabil, statuate de art. 21 din Constituție, deoarece instituirea unei proceduri prealabile obligatorii nu este incompatibilă cu exercitarea dreptului la acțiune sau cu valorificarea de către persoanele interesate a drepturilor și garanțiilor procesuale

instituite prin lege. În plus, textele de lege criticate conțin norme de procedură, asupra cărora legiuitorul are, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, competență exclusivă de reglementare. De altfel, jurisprudența Curții Constituționale în materie este în sensul respingerii excepției de neconstituționalitate, de exemplu, deciziile nr. 409/2004 sau nr. 184/2007.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului și dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 7 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, modificat prin art. 1 pct. 7 din Legea nr. 262/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 30 iulie 2007. De asemenea, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie și prevederile art. 109 alin. 2 din Codul de procedură civilă. Cât privește aceste din urmă dispoziții, se constată, din motivarea excepției, că autorul vizează doar prevederile cuprinse în teza întâi a alin. 2 al art. 109. Dispozițiile criticate prevăd următoarele:

— Art. 7 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004: „(1) *Înainte de a se adresa instanței de contencios administrativ competente, persoana care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim printr-un act administrativ individual trebuie să solicite autorității publice emitente sau autorității ierarhice superioare, dacă aceasta există, în termen de 30 de zile de la data comunicării actului, revocarea, în tot sau în parte, a acestuia.*”;

— Art. 109 alin. 2 teza întâi din Codul de procedură civilă: „*În cazurile anume prevăzute de lege, sesizarea instanței competente se poate face numai după îndeplinirea unei proceduri prealabile, în condițiile stabilite de acea lege.*”

În opinia autorului excepției, textele de lege criticate contravin prevederilor art. 21 alin. (1) și (2) din Constituție, referitoare la accesul liber la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată că susținerile de neconstituționalitate vizează, în esență, instituirea procedurii prealabile sesizării instanței de contencios administrativ, considerate ca fiind contrare exigențelor principiului accesului liber la justiție.

Or, prin Decizia Plenumului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994 privind liberul acces la justiție al persoanelor în apărarea drepturilor, libertăților și intereselor lor legitime, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, Curtea Constituțională a statuat de principiu că „este de competență exclusivă a legiuitorului de a institui asemenea proceduri destinate, în general, să asigure soluționarea mai rapidă a unor categorii de litigii, desconggestionarea instanțelor judecătorești de cauzele ce pot fi rezolvate pe această cale, evitarea cheltuielilor de judecată”, iar „legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, ca și modalitățile de exercitare a drepturilor procedurale, principiul liberului acces la justiție presupunând posibilitatea neîngrădită a celor interesați de a

utiliza aceste proceduri, în formele și în modalitățile instituite de lege”. Curtea a mai arătat, spre exemplu, în Decizia nr. 670 din 15 decembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 77 din 27 ianuarie 2006, că „instituirea unei proceduri administrative prealabile, obligatorii, fără caracter jurisdicțional nu este contrară principiului liberului acces la justiție cât timp decizia organului administrativ poate fi atacată în fața unei instanțe judecătorești”.

Având în vedere cele mai sus menționate, Curtea constată că susținerile de neconstituționalitate referitoare la încălcarea principiului liberului acces la justiție nu sunt întemeiate.

De altfel, Curtea Constituțională a mai examinat constituționalitatea dispozițiilor art. 7 alin. (1) din Legea

contenciosului administrativ nr. 554/2004 și ale art. 109 alin. 2 din Codul de procedură civilă prin raportare la aceleași texte constituționale și motivări asemănătoare cu cele formulate în prezenta cauză, pronunțându-se în sensul respingerii excepției, de exemplu, prin deciziile nr. 184 din 6 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 237 din 5 aprilie 2007, sau nr. 96 din 13 februarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 168 din 9 martie 2007.

Așa fiind, Curtea constată că, pentru identitate de rațiune, cele statuate în jurisprudența sa în materie își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 și ale art. 109 alin. 2 teza întâi din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Marius Coșereanu în Dosarul nr. 3.339/3/2007 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 noiembrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.078
din 20 noiembrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție invocată de Societatea Comercială „Unicon” — S.A. din București în Dosarul nr. 4.001/200/2007 al Judecătoria Buzău.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Ministerul Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, referindu-se și la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 6 iunie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 4.001/200/2007, **Judecătoria Buzău a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată**, excepție invocată de Societatea Comercială „Unicon” — S.A. din București în dosarul menționat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că textul de lege criticat încalcă liberul acces la justiție, întrucât nu permite verificarea soluțiilor vădit nelegale pronunțate de instanțele de judecată de către o instanță „de grad superior”. Se încalcă și dreptul la un proces echitabil, deoarece este favorizat creditorul care, „cu intenție, sau prin captarea bunăvoinței judecătorului care a judecat cererea sa, a obținut fără drept admiterea cererii sale. Cum instanța care soluționează acțiunea în anulare este aceeași, există și persistă bănuiala legitimă că și în acțiunea în anulare creditorul va fi favorizat, fără ca debitorul să poată ataca hotărârea ce s-ar pronunța”.

Judecătoria Buzău apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că procedura somației de plată este o procedură specială, hotărârile pronunțate în această materie nu au autoritate de lucru judecat cu privire la fondul raporturilor dintre părți, iar art. 8 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 nu limitează accesul liber la justiție.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, referindu-se și la jurisprudența Curții Constituționale în materie, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că prevederile criticate nu încalcă liberul acces la justiție și nici dreptul la un proces echitabil.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și ale 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție invocată de Societatea Comercială „Unicon” — S.A. din București în Dosarul nr. 4.001/200/2007 al Judecătoria Buzău.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 noiembrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București, C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru vânzări și relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 158306